

Hồi 58

Ngọc Cốt Băng Tâm

T ừng câu nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ nghe rất rõ ràng.
Bây giờ chàng đã hiểu đầu đuôi sự việc...

Chàng hiểu rõ nguyên nhân quan hệ giữa Phượng Nghi và Hạ Hầu viên chủ.

Chàng càng biết thêm âm mưu bá nghiệp của Hạ Hầu viên.

Và việc mới mẻ nhất đó là Phượng Nghi chính là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, một nhân vật trong Bát Kỳ.

Vừa lúc đó, Hạ Hầu viên chủ quát lên:

- Phượng Nghi, quả thật rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt phải không?

Phượng Nghi cười nhạt:

- Câu nói đó phải để ta nói mới đúng. Hạ Hầu huynh cho rằng cái môn tà thuật Ảo Diện đủ làm cho người ta khiếp đảm hay sao? Hừ, sư huynh đã lầm rồi. Nền nhớ rằng, chiêu số Thiên Nữ Tán Hoa của ta có khả năng tạo nên một trận cuồng phong trong vòng năm trượng. Liệu Hạ Hầu huynh còn có thể núp vào đám khói ấy để mà giở trò quỷ mị chăng?

Hạ Hầu viên chủ gầm lên:

- Hãy đem đỉnh khói đến đây.

Ba gã đại hán thuộc hạ của Hạ Hầu viên khiêng một cái đỉnh rất lớn từ từ đi tới...

Tần Quan Vũ xốc thanh Vô Tình kiếm lên, rồi quát lớn:

- Như vậy mới phải chứ, đường đường là một nam nhân thì đâu lại có chuyện năn nỉ ỉ ôi như thế.

Đã sẵn cầm hờn Tần Quan Vũ, Hạ Hầu viên chủ trợn trừng đôi mắt, nạt:

- Đứng nhiều lời, tiếp chiêu đây.

Cùng với câu nói, hay cánh tay Hạ Hầu viên chủ vung lên nhắm vào Tần Quan Vũ, chưởng ảnh rợp trời...

Tần Quan Vũ cười gằn, khẽ vung thanh Vô Tình kiếm thì lập tức có ánh hồng lóe lên và bay thẳng vào bóng chuồng ảnh.

Phượng Nghi thét lên:

- Có giỏi thì giao đấu với ta.

Hai giải lụa cuốn lên chụp thẳng xuống người Hạ Hầu viên chủ như cả một áng mây vần vũ...

Mỗi một nhân vật trong Bát Kỳ đều có một môn tuyệt học riêng. Hai giải lụa của Phượng Nghi cuốn lên, đúng là Thiên Nữ Tán Hoa của Ngọc Cốt Băng Tâm.

Hạ Hầu viên chủ rùng mình, nhảy thoái lui ra sau hơn một trượng rồi quát:

- Phượng Nghi, ngươi quả không còn kể gì đến ân nghĩa cũ nữa sao?

Phượng Nghi cười nhạt:

- Kể bô bô những điều nhân nghĩa ngoài cửa miệng thì không phải là kẻ có lòng nhân nghĩa. Vậy còn đòi hỏi người khác nói điều nhân nghĩa với mình sao? Hạ Hầu viên chủ, phụ tử ngươi đã giam cầm ta gần cả một đời, mà giờ đây còn dám mở miệng nhắc đến nhân nghĩa mà không thấy thẹn ư?

Hạ Hầu viên chủ nghiến răng:

- Phượng Nghi, ngươi đã đem ân làm oán, đem nghĩa làm thù... hừ, được lắm, Hạ Hầu Vân Thiên này sẽ cho ngươi biết điều lợi hại.

Vừa dứt lời, hắn quay sang đám môn hạ quát:

- Đi!

Nghe tiếng quát, Thập Đại Hộ Viên và đám môn hạ cùng lùi cả lại và xoay mình lao vút theo chủ nhân của chúng.

Chỉ trong thoáng mắt, cả bọn đã mất hút về hướng xa xa...

Tần Quan Vũ nhìn theo cười gằn:

- Thật là một bọn lang sói.

Phượng Nghi lộ vẻ lo lắng, nói:

- Tần đệ, sự việc này sẽ dẫn đến đại họa đấy!

- Sao lại gọi là đại họa?

- Hạ Hầu viên chủ cảm hận chúng ta lắm, nhất là đối với Tần đệ. Nhất định khi hắn trở về thì sẽ đem sự cảm hận ấy trút vào lệnh tôn.

Tần Quan Vũ kinh ngạc hỏi:

- Gia phụ sao lại ở Hạ Hầu viên?
- Lệnh tôn hiện đang đảm nhiệm chức tổng quản trong Hạ Hầu viên, Tần đệ không tin sao?
- Thật là một chuyện hết sức rối ren.

Bọn gian tế của Liên minh đã giả mạo phụ thân của chàng và mang địa đồ của Cẩm Hồn cốc đến lừa gạt Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc miếu. Nhưng tại Hạ Hầu viên lại cũng có một người nữa là sao?

Chẳng lẽ Hạ Hầu viên lại cũng bị lừa như những nơi kia?

Cũng có thể Phượng Nghi bị lừa, vì nội tình thế nào thì e rằng chỉ có Hạ Hầu viên chủ và một số tâm phúc của hắn biết được mà thôi.

Cũng có thể đây không phải là âm mưu của Hạ Hầu viên, mà là gian kế của Quỷ Huyết.

Vì còn nghi ngờ nên Tần Quan Vũ không dám nói hết những điều suy nghĩ của mình với Phượng Nghi, chàng chỉ thốt một câu buông xuôi:

- Quả là một vấn đề khá lạ lùng!
- Có gì mà lạ?

Tần Quan Vũ mở lời dò dẫm:

- Thử hỏi, Tam Quốc miếu có một người, Chí Tôn bảo cũng có một người, rồi bây giờ Hạ Hầu viên cũng có một người. Thế thì biết ai mới chính là gia phụ?

Phượng Nghi tròn xoe đôi mắt:

- Có chuyện như thế sao?

Tần Quan Vũ lại càng nghi ngờ hết sức. Lẽ đâu nàng lại không biết gì cả hay sao?

Cũng có thể vì nàng bị giam cầm nơi Di Hồng viên trong Hạ Hầu viên không khác một tên tù, nên làm sao nàng lại biết nhiều việc được?

Vì nghĩ vậy nên Tần Quan Vũ có phần nào giảm bớt nghi ngờ đối với nàng, chàng nói thẳng:

- Chuyện này cũng có phần phức tạp, nhưng đệ có thể quả quyết rằng đó là gian kế của Quỷ Huyết hoặc Hạ Hầu viên.

- Có chuyện như thế sao?

- Đó chỉ là suy đoán thôi, chứ thật ra thì chưa có bằng chứng gì cả.

Suy nghĩ hồi lâu, Phượng Nghi lại hỏi:

- Tàn đệ có quyết định tham dự Tử Vong Yến Hội chẳng?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Không những đã quyết định, mà còn có kế hoạch nữa chứ.

- Kế hoạch ra sao?

Tần Quan Vũ thoáng cau mày...

Tuy rằng lúc nãy chàng cho rằng Phượng Nghi không đáng hoài nghi, nên nhất thời hứng trí, Tần Quan Vũ đã trót lỡ lời, đến khi nhận ra thì đã muộn, chàng vội rẽ sang chuyện khác:

- Thật ra thì cũng chẳng có gì đáng gọi là kế hoạch cả...

Phượng Nghi nói với vẻ buồn buồn:

- Nếu Tàn đệ có điều khó nói thì thôi vậy.

Sợ bị nghi ngờ, và một phần cũng có ý sợ làm Phượng Nghi buồn, Tần Quan Vũ vội cười:

- Nếu Nghi tử không cho đây là trò cười thì đệ sẽ nói cho nghe.

- Tàn đệ có tài trí hơn người, một khi đã nói đến kế hoạch thì làm sao có thể là trò cười được?

- Đệ nghĩ nên nhân đêm Tử Vong Yến Hội, sẽ hợp lực với Cái Bang tấn công vào Tử Vong lâm, chỉ vì...

- Chỉ vì thế nào?

- Chỉ vì mới có ý nghĩ chưa chưa quyết định.

- Đó là một biện pháp hay lắm. Cái Bang tam lão, Ngũ hộ pháp, và Thập Cái đều là cao thủ đương thời. Huống chi, Tàn đệ đang mang mối thù của sư môn, nếu không làm tròn thì làm sao có thể xứng đáng với những gì lệnh sư đã ký thác?

Lời nói của nàng quả là đúng đắn, nhưng vì phải bảo mật cho đại cuộc nên Tần Quan Vũ không dám nói thẳng ra, chàng chỉ dò dẫm từ từ:

- Nhưng hiềm vì đệ còn chưa nắm chắc được thực lực của tiện tù ấy.
- Ai là tiện tù?

Cảm thấy lời lẽ của mình có phần khiếm nhã trước mặt Phượng Nghi, Tần Quan Vũ bèn sửa lại:

- Đệ muốn nói đến tể sư tử Ngọc Thường Nga.
- À... có lẽ Tần đệ vừa phát hiện ra chuyện gì mới chẳng?

Và nàng thở dài nói tiếp:

- Làm một con chim trong lồng, ngày nay vừa được bay nhảy tự do, tử thấy võ lâm có quá nhiều điều kỳ lạ, và cũng muốn vì võ lâm mà lập chút ít công lao...

Tần Quan Vũ cảm thấy thẹn thẹn...

Lời nói chí thành của nàng đã biểu lộ bản thân không phải là người của tà phái, thế mà mình lại dẫu nàng quá nhiều việc, thật không xứng là kẻ trợ phụ.

Chàng khẽ thở dài, rồi nói:

- Không dẫu gì Nghi tử, đối với Chí Tôn bảo, đệ cũng có thấy được đôi điều.
- Thấy được chuyện chi?
- Lúc đệ định vào Chí Tôn bảo, lúc ấy đã bị tên phản đồ của bản môn cản lại ở trước Tử Vong lâm, và đã có giao đấu qua...
- Thật à? Kết quả ra sao?
- Kết quả à? Kết quả là chỉ với một Phi Hồ đường chủ không thôi mà y thị cũng đã thừa sức cầm cự với đệ rồi.
- Và vì thế đã làm cho Tần đệ mất đi sự quả quyết?
- Cũng không hẳn thế.
- Nghĩa là có một phần?
- Đúng thế! Tử thử nghĩ xem, đã biết là đem trứng chọi với đá mà vẫn cứ làm, vậy chẳng phải là mình tự đi vào tử lộ hay sao?
- Vậy thì kế hoạch mà đệ nói lúc nãy té ra vẫn chưa phải là kế hoạch hẳn hoi?

Tần Quan Vũ đành phải làm ra vẻ cực chẳng đã, nói:

- Người ta sống bằng danh dự, hưởng chi khi còn ở tại Hoa Sơn, Tiều Hồn Tinh Nữ đã thách đệ vào Chí Tôn bảo, chẳng lẽ đệ lại chịu tỏ ra yếu hèn hay sao?

Phượng Nghi nói với vẻ lo lắng:

- Tỷ sẽ lấy hết sức mọn của mình ra để giúp cho Tần đệ, chỉ e là không biết có giúp ích được gì hay không thôi.

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Đi một bước thì tính một bước, hơi đâu mà lo xa quá.

Phượng Nghi vụt nhướng mày:

- A... Tỷ đã nghĩ cho đệ được một phương pháp lưỡng toàn.

- Cách gì thế?

- Sở dĩ Tần đệ có được danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ là do Tam Quốc miếu tặng phong. Bây giờ nếu đệ đến cầu Tam Quốc miếu giúp đỡ, lấy lực lượng đã từng xem võ lâm không vào đầu ấu của Tam Quốc miếu mà đại phá Chí Tôn bảo, vậy thì vấn đề có lẽ rất dễ giải quyết.

Tần Quan Vũ giật mình.

Sự tính toán của nàng quả là đã đúng như kế hoạch của chàng.

Chàng vội gật đầu:

- Đó là một biện pháp rất hay, đệ cũng đã từng nghĩ tới. Nhưng nếu nghĩ sâu hơn thì thấy có điều nguy hiểm, e rằng lại cùng đi với cọp.

Phượng Nghi trở mặt:

- Tam Quốc miếu rất tốt với Tần đệ cơ mà?

- Phải, tốt thì có tốt, nhưng...

- Nhưng sao?

Lời hỏi dồn của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ đâm nghi ngờ trở lại.

Ai cũng có tính hiếu kỳ, nhưng sự hiếu kỳ của nàng đã có phần hơi quá.

Hay là vì quá yêu mình mà nàng lo lắng như thế chẳng?

Tim Tần Quan Vũ vụt đập lên rộn rã.

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời, Phượng Nghi cúi mặt thở ra:

- Thật ra, Tần đệ đã có chủ trương, vậy thì tỷ cũng không nên lo lắng quá làm gì. Nhưng, Tần đệ tuổi còn trẻ, dù sao thì cũng nên hiểu rằng âm mưu của chốn giang hồ già dặn lắm...

Thấy nàng thật tình lo lắng cho mình, Tần Quan Vũ thở dài nói:

- Chỉ sợ Tam Quốc miếu cũng có âm mưu bá nghiệp như Hạ Hầu viên, nên dù sao cũng phải đề phòng...

Phượng Nghi gục gật đầu:

- Tần đệ có sự thấu triệt và đề phòng như thế là hay lắm. Vậy chúng ta đi thôi.

- Đi, nhưng đi đâu?

- Đến Hạ Hầu viên!

- o O o -